

GLÆDE OG GÅPÅMOD GIR POTE

Comedievognen med
glad og jazzet »Mis-
se«-klassiker

Comedievognen: »Mis med de blå øjne«. Dramatisering: Eva Mannov, Gitte Melgaard og Niels Jørgensen. Instruktør: Niels Jørgensen. Scenograf: Piu Kejlbo. Musik: Django Reinhardt (1947). Medvirkende: Eva Mannov og Gitte Melgaard. Aldersgruppe: 3-7 år.

Kan det lade sig gøre at iscenesætte en så skattet klassiker som Egon Mathiesens bog fra 1940'erne »Mis med de blå øjne«?

Er det muligt at få den særegent inderlige, vågne og oprejste måde frem, hvorpå Mis med de blå øjne klarer sig igennem de trængsler og den udstødelse, den møder, inden den til slut bliver accepteret for det, den gør, og ikke forkastet på grund af et anderledes udseende?

For Comedievognens vedkommende: Mest ja. Men også lidt nej. Ja, fordi den blå-øjede katts kækkede og uhelingskelige træk slår igennem og bredes ud til hele forestillingen i form af et søvemod i forhold til at fortælle historien anderledes, uden dog at pille ved den egentlige historie.

Mis med de blå øjne er blevet til et hvidt pudebetræk med knuder i begge ender. Hopperede kartofler gør det ud for rans. Store og små, udstoppede og magre, krollede og krogede ragsokker med gule øjenskitter er de guløjede katte, og gulvskrubben et pindsvin.

UHØJTIDELIGT TONELEJE

Og hele historien, som Eva Mannov og Gitte Melgaard på skift og samti-

digt fortæller og agerer, svinges så op i et uhøjtideligt og glad toneleje af jazzet musik fra forfatterens egen tid.

I et rum kun møbleret med en klatmalet rullende og udfoldelig ørnkæbmugskabine, en trappestige og en lille taburet fortæller de løs om den lille mis, der sullen drager ud i verden for at finde landet med de mange mus. Historien om katten, der fortræstningsfuld fortsætter sin søgen, selvom udsigterne til fangst synes at blive stadig mere beskedne. For mis synes det allermindste - selv en lille fedtet bladlus - at være bedre en slet ingenting. Et optimisme og ildhu, som til slut belønnes. En foretærende hund dukker op. De mistroiske og intolerante guløjede katte leder mis klare ærtorke. Og på ryggen af hundens bliver mis ført op ad bakke og ned ad bakke til den endelig kommer til landet med de mange mus.

Egon Mathiesens »Mis med de blå øjne« fortæller, at mod og tiltro til andre og sig selv er vigtige betingelser for at komme videre i livet.

Te »leveteglere« som Comedievognens forestilling i sin stil holder sit barnepublikum fangen med mod dens udfoldelse af (fri)fantasi og velafbalanceret, åbent appellerende gåpåmod.

Noget andet er den følelse af udelukkelse og mistillid, som mis med de blå øjne oplever. En alenetilstand, som Egon Mathiesen får så excellent fint frem gennem bogens velordnede og nøjevalgte samling af i-sig-selv-stående og enkle tekst- og penselstrøg.

En helt speciel tæt stemning af alvor og farlighed, som Comedievognen ikke får så tydeligt frem i deres mere lyse og glade op-sætning.

KIRSTEN DAHL

De to fortællere (Eva Mannov og Gitte Melgaard) om en kat i Comedievognens dramatisering af »Mis med de blå øjne«. Foto: Jan Munkholm